

Udskriftsdato: 2. januar 2026

2017/1 LSF 196 (Gældende)

Forslag til Lov om ændring af repatrieringsloven, integrationsloven, lov om sygedagpenge og lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. (Styrkede incitamenter til at repatriere og systematisk kommunal vejledningspligt)

Ministerium: Udlændinge- og Integrationsministeriet

Journalnummer: Udlændinge- og Integrationsmin., j.nr. 2017-15862

Forslag

til

Lov om ændring af repatrieringsloven, integrationsloven, lov om sygedagpenge og lov om arbejdsløshedsforsikring m.v.

(Styrkede incitamenter til at repatriere og systematisk kommunal vejledningspligt)

§ 1

I repatrieringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1129 af 13. oktober 2017, foretages følgende ændringer:

1. § 6, 1. pkt., affattes således:

»Uanset bestemmelserne i § 5 i lov om aktiv socialpolitik, § 3 i lov om sygedagpenge og § 62 i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. kan kommunalbestyrelsen efter ansøgning give tilladelse til, at en udlænding modtager hjælp til forsørgelse efter reglerne i lov om aktiv socialpolitik, sygedagpenge efter reglerne i lov om sygedagpenge eller arbejdsløshedsdagpenge efter reglerne i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., hvis den pågældende deltager i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering.«

2. I § 6 indsættes som stk. 2 og 3:

»Stk. 2. Kommunalbestyrelsen har pligt til at give meddelelse til den relevante arbejdsløshedskasse om, at de har givet en person tilladelse efter stk. 1. Meddelelsen gives straks efter tidspunktet for afgivelsen af tilladelsen. Meddelelsen sendes til arbejdsløshedskassen vedrørende personer, der har ret til at få udbetalt arbejdsløshedsdagpenge, og som har fået en tilladelse efter stk. 1.

Stk. 3. Beskæftigelsesministeren fastsætter efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren nærmere regler for anvendelsen af bestemmelsen i stk. 2.«

3. § 7, stk. 2, nr. 2, affattes således:

»2) udgifter på højst 30.000 kr. pr. person til transport af personlige ejendele, eller hjælp til udgifter til køb af personlig bohav på 30.000 kr. pr. person,«

4. I § 7, stk. 2, nr. 5, udgår »og genopbygningen af hjemlandet eller det tidligere opholdsland«.

5. I § 7, stk. 2, nr. 8, ændres »hjælp til nødvendig vaccination i Danmark og« til »hjælp til nødvendig vaccination i Danmark,«.

6. I § 7, stk. 2, nr. 9, ændres »indtil det fyldte 16. år.« til: »indtil det fyldte 16. år, og«.

7. I § 7, stk. 2, indsættes som nr. 10:

»10) udgifter til anskaffelse af nationalitetspas m.v. på højst 10.000 kr. pr. person.«

8. I § 14 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. De beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 2 og 10, er fastsat i 2018-niveau og reguleres fra og med 2019 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.«

§ 2

I integrationsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1127 af 11. oktober 2017, som ændret ved lov nr. 1690 af 26. december 2017, foretages følgende ændring:

1. Efter § 20 a indsættes:

»§ 20 b. Kommunalbestyrelsen har pligt til som led i integrationsprogrammet at vejlede udlændingen om mulighederne for repatriering efter repatrieringsloven. Vejledningen om repatriering skal gives i forbindelse med den løbende opfølgning på integrationskontrakten efter § 20, stk. 1.«

§ 3

I lov om sygedagpenge, jf. lovbekendtgørelse nr. 38 af 19. januar 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 3, stk. 2, nr. 3, ændres »lægeerklæring eller« til: »lægeerklæring,«.

2. I § 3, stk. 2, nr. 4, ændres »i Danmark.« til: »i Danmark, eller«.

3. I § 3, stk. 2, indsættes som nr. 5:

»5) en person, der har fået tilladelse efter repatrieringslovens § 6 til at deltage i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering.«

§ 4

I lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 784 af 21. juni 2017, som senest ændret ved § 10 i lov nr. 1671 af 26. december 2017, foretages følgende ændringer:

1. I § 62, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »jf. dog stk. 3«: »og 4«.

2. I § 62 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Et medlem, som har ret til at få udbetalt arbejdsløshedsdagpenge, og som efter repatrieringslovens § 6 har fået tilladelse til at deltage i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering, anses for at opfylde rådighedsbetingelserne i stk. 1, under sin deltagelse heri.«

Stk. 4- 9 bliver herefter stk. 5-10.

3. I § 62, stk. 7, der bliver stk. 8, ændres »jf. stk. 4-6« til: »jf. stk. 5-7«.

4. I § 62, stk. 8, 1. pkt., der bliver stk. 9, 1. pkt. ændres »jf. stk. 4, 3. pkt.« til: »jf. stk. 5, 3. pkt.«

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2018.

Stk. 2. Loven finder anvendelse for udlændinge, som repatrierer med støtte i medfør af repatrieringsloven den 1. juli 2018 eller senere, dog jf. stk. 3.

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 3, finder ikke anvendelse i sager, hvor ansøgning om hjælp til repatriering er indgivet før lovens ikrafttrædelse.

Stk. 4. §§ 3 og 4 finder ikke anvendelse for personer, der før den 1. juli 2018 efter repatrieringslovens § 6 har fået tilladelse til at deltage i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

- 1. Indledning*
- 2. Lovforslagets indhold*
 - 2.1. Bedre muligheder for at medtage offentlig forsørgelse ved deltagelse i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering*
 - 2.1.1. Gældende ret*
 - 2.1.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
 - 2.1.2.1. Ret til ydelser under deltagelse i et forløb efter repatrieringslovens § 6*
 - 2.1.2.2. Kommunalbestyrelsens pligt til at underrette arbejdsløshedskasserne om tilladelse til at deltage i forløb efter repatrieringslovens § 6.*
 - 2.2. Hjælp til udgifter til transport af personlige ejendele*
 - 2.2.1. Gældende ret*
 - 2.2.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
 - 2.3. Bedre mulighed for at yde hjælp til erhvervsudstyr*
 - 2.3.1. Gældende ret*
 - 2.3.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
 - 2.4. Hjælp til dækning af udgifter til anskaffelse af nationalitetspas m.v.*
 - 2.4.1. Gældende ret*
 - 2.4.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
 - 2.5. Systematisk kommunal vejledningspligt om repatriering*
 - 2.5.1. Gældende ret*
 - 2.5.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
- 3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige*
- 4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.*
- 5. Administrative konsekvenser for borgerne*
- 6. Miljømæssige konsekvenser*
- 7. Forholdet til EU-retten*
- 8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.*
- 9. Sammenfattende skema*

1. Indledning

Som led i aftale om finanslov for 2018 af 8. december 2017 har regeringen (Venstre, Det Konservative Folkeparti og Liberal Alliance) og Dansk Folkeparti indgået delaftale om Fokus på tilbagevenden til hjemlandet.

Det fremgår heraf, at regeringen og Dansk Folkeparti er enige om, at Danmark kun skal huse udlændinge, som har ret og vilje til at opholde sig her, og at der skal være et større fokus på udlændinges mulighed for frivillig tilbagevenden til hjemlandet. Endvidere blev det som led i Aftale om flere år på arbejdsmarkedet af 8. juni 2017 aftalt at styrke repatrieringsordningen og at anvende en del af provenuet fra den reducerede integrationsydelse til dette formål.

Finanslovsaftalen indeholder på den baggrund en række initiativer, der har til formål at styrke repatrieringsordningen med henblik på at øge udlændinges incitament til at repatriere. Dette kan særlig være

relevant for de udlændinge, som er dårligt integreret i det danske samfund og har svært ved at få fodfæste på det danske arbejdsmarked.

Yderligere er regeringen og Dansk Folkeparti enige om at forpligte kommunerne til en systematisk vejledning af herboende udlændinge om mulighederne for at vende tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland med økonomisk støtte efter repatrieringsloven.

Nærværende lovforslag gennemfører de initiativer i finanslovsaftalen, der kræver lovændringer. Det drejer sig om følgende:

Mere fleksibilitet i støtte til repatriering gennem bedre mulighed for at yde hjælp til erhvervsudstyr, der vil være egnet til at fremme udlændingens beskæftigelsesmuligheder samt mulighed for at vælge en startpakke til køb af bohave som alternativ til transport af personlige ejendele. Der henvises til afsnit 2.2. og 2.3.

Bedre muligheder for hjælp i forberedelsen af repatriering i form af en udvidelse af den kreds af udlændinge, der modtager offentlig forsørgelse, som får mulighed for at kunne deltage i en rekognosceringsrejse til hjemlandet med henblik på at træffe beslutning om repatriering, samt indførelse af økonomisk støtte til anskaffelse af nationalitetspas m.v., der er nødvendig for, at repatriering kan foretages. Der henvises til afsnit 2.1. og 2.4.

Systematisk kommunal vejledningspligt om repatrieringsordningen ved at indføre en forpligtelse for kommunerne til som led i integrations- og beskæftigelsesindsatsen at vejlede herboende udlændinge, der er omfattet af repatrieringsloven, om mulighederne for at repatriere til deres hjemland eller tidligere opholdsland med støtte efter repatrieringsloven. Den systematiske vejledning vil ske i forbindelse med den løbende opfølgning på integrationskontrakten og via jobcentre. Der henvises til afsnit 2.5.

Med henblik på at sikre, at den enkelte udlænding er opmærksom på muligheden for repatriering og har det bedst mulige grundlag for at træffe beslutning herom, samt at styrke kommunernes indsats, indeholder aftale om Fokus på tilbagevenden til hjemlandet endelig en aftale om etablering af to puljer på finansloven over de næste fire år til understøttelse af konkrete projekter, der understøtter den styrkede ordning om repatriering. Den ene pulje har til formål at understøtte konkrete repatrieringsprojekter, herunder i form af rekognosceringsrejser til hjemlandet eller modtagelsesaktiviteter i hjemlandet, mens den anden pulje har til formål at understøtte etableringen af offensive informations- og rådgivningsindsatser om repatriering målrettet kommunale sagsbehandlere og repatrieringslovens målgruppe. Begge puljer udgør hver 1,3 mio. kr. i 2018 og 2,5 mio. kr. årligt herefter.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Bedre muligheder for at medtage offentlig forsørgelse ved deltagelse i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at kunne træffe beslutning om repatriering

2.1.1. Gældende ret

Efter § 5, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik kan personer, der opholder sig i udlandet, som udgangspunkt ikke modtage hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik. Kommunalbestyrelsen kan dog i visse særlige tilfælde, jf. § 5, stk. 2, tillade, at retten til hjælp bevares under kortvarige ophold i udlandet. Disse særlige tilfælde omfatter imidlertid ikke ophold i hjemlandet i tilknytning til repatriering.

Efter repatrieringslovens § 6 er der imidlertid mulighed for efter ansøgning at medtage hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik, hvis udlændingen deltager i praktik eller uddannelsesforløb eller i

rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at træffe beslutning om repatriering. Det er en betingelse for at medtage hjælp til forsørgelse, at opholdet sker som led i et forløb eller et projekt, der er planlagt af en myndighed eller en organisation.

Det fremgår af repatrieringslovens § 6, at kommunalbestyrelsen ved vurderingen af ansøgningen skal indhente en udtalelse om opholdets karakter fra Udlændinge- og Integrationsministeriet eller den organisation, som ministeriet har overladt rådgivningsopgaven til, dvs. for tiden Dansk Flygtningehjælp. Udtalelsen skal navnlig afgives til brug for kommunalbestyrelsens vurdering af, om praktikopholdet, uddannelsesforløbet eller rekognosceringsrejsen er egnet til at forberede udlændingens repatriering, og om opholdet er planlagt af en myndighed eller organisation på tilstrækkelig professionel vis.

Bestemmelsen giver kun mulighed for at træffe beslutning om at yde hjælp til forsørgelse under ophold i udlandet, og der vil eksempelvis ikke kunne ydes hjælp i særlige tilfælde efter kapitel 10 i lov om aktiv socialpolitik.

Der er efter repatrieringslovens § 6 heller ikke mulighed for at yde hjælp til rejseudgifterne i forbindelse med opholdet i hjemlandet. Praktikophold, uddannelsesforløb eller rekognosceringsrejser, der bl.a. kan være tilrettelagt som et tilbud under integrationsprogrammet eller introduktionsforløbet, er ofte en del af et planlagt projektforsløb, hvor der i budgettet er taget højde for rejseomkostningerne. Rekognosceringsrejser og afklaringsrejser arrangeres af blandt andet Dansk Flygtningehjælp, og rejseomkostningerne vil også i disse tilfælde være omfattet af budgettet for rejsen, eventuelt med delvis egenfinansiering.

Ifølge bemærkningerne til L 190 jf. Folketingstidende 1998-99, tillæg A, s. 4511 af 25. februar 1999 om forslag til repatrieringslov er der i almindelighed kun mulighed for at yde hjælp til forsørgelse til kortvarige ophold i hjemlandet eller det tidligere opholdsland på op til otte uger. Der kan således i almindelighed kun ydes hjælp til forsørgelse til rekognosceringsrejser som led i en eventuel repatrieringsproces af op til otte ugers varighed. Heraf følger omvendt, at kommunalbestyrelsen, såfremt særlige omstændigheder taler herfor, herunder om opholdet efter en konkret og individuel vurdering må anses for en væsentlig forudsætning i forhold til en eventuel senere bæredygtig repatriering, efter en konkret og individuel vurdering kan give tilladelse til længere ophold i hjemlandet eller det tidligere opholdsland ud over otte uger.

Praktikophold, uddannelsesforløb eller rekognosceringsrejser kan være tilrettelagt som et tilbud under integrationsprogrammet eller introduktionsforløbet.

Opholdene i udlandet i form af praktik, uddannelsesforløb eller rekognosceringsrejser efter repatrieringslovens § 6 kan derimod ikke ske inden for rammerne af tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, idet sådanne udlandsophold gives med henblik på, at borgeren skal kunne træffe beslutning om repatriering. Tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats gives med henblik på at styrke borgerens mulighed for beskæftigelse eller uddannelse i Danmark.

Det fremgår af § 3, stk. 2, i lov om sygedagpenge, i hvilke tilfælde, der kan udbetales sygedagpenge under ophold i udlandet. Det kan f.eks. ske, når der er tale om et lægeligt anbefalet rekreationsophold med fast lægetilsyn eller om sygebehandling, som Sundhedsstyrelsen eller en sygehusmyndighed har givet tilladelse til.

Det fremgår af § 62, stk. 1, i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. og de med hjemmel heri udstedte bekendtgørelser m.v., at der kun kan udbetales dagpenge til et medlem, som står til rådighed for arbejdsmarkedet, jf. dog stk. 3. Ved rådighed forstås, at medlemmet:

- er aktivt arbejdssøgende, herunder registrerer jobsøgningsaktiviteter i joblog på Jobnet eller i arbejdsløshedskassens digitale joblog,

- kan og vil overtage arbejde med dags varsel,
- kan og vil deltage i samtaler og aktiviteter i arbejdsløshedskassen, herunder selv booker samtaler med arbejdsløshedskassen,
- kan og vil deltage i kontaktforsøg, herunder i samtaler i jobcenteret og hos en anden aktør, og i aftalte aktiviteter og tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats,
- giver jobcenteret de oplysninger, som er nødvendige for, at medlemmet kan henvises til arbejde og gives tilbud efter lov om en beskæftigelsesindsats, og
- har bopæl og opholder sig i Danmark.

Det betyder, at en person efter gældende regler ikke kan tage sine arbejdsløshedsdagpenge med til sit hjemland eller tidligere opholdsland når pågældende deltager i praktik, uddannelsesforløb eller rekognosceringsrejse efter repatrieringslovens § 6.

Lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. administreres af arbejdsløshedskasserne. Det betyder, at det er arbejdsløshedskasserne, som vurderer, om et medlem står til rådighed for arbejdsmarkedet og dermed har ret til arbejdsløshedsdagpenge, herunder ret til arbejdsløshedsdagpenge under ophold i udlandet.

2.1.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.1.2.1. Ret til ydelser under deltagelse i et forløb efter repatrieringslovens § 6

Muligheden for at deltage i praktik, uddannelsesforløb eller rekognosceringsrejser m.v. i hjemlandet kan bidrage til, at udlændingen senere kan træffe en kvalificeret beslutning om at repatriere. En beslutning om repatriering, der er truffet på velforberedt og oplyst grundlag, herunder f.eks. på baggrund af deltagelse i en rekognosceringsrejse, hvor udlændingen har haft mulighed for at undersøge mulighederne for at komme i beskæftigelse og skaffe sig et forsørgelsesgrundlag, muligheden for at skaffe nødvendig medicin og undersøgelse af mulighederne for børnenes skolegang i hjemlandet m.v., mindsker risikoen for, at den pågældende udlænding fortryder repatriering og vender tilbage til Danmark.

Samtidig ønsker Udlændinge- og Integrationsministeriet, at flere udlændinge på offentlig forsørgelse benytter sig af repatrieringsordningens muligheder for at skabe sig en fremtid i deres hjemlande eller tidligere opholdslande.

Det foreslås på den baggrund at ændre repatrieringslovens § 6, således at også udlændinge, der modtager sygedagpenge eller arbejdsløshedsdagpenge får mulighed for efter repatrieringsloven at kunne deltage i praktik eller uddannelsesforløb eller i en rekognosceringsrejse til hjemlandet eller det tidligere opholdsland og dermed stilles på lige fod med de udlændinge, der modtager ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, herunder integrationsydelse, uddannelseshjælp og kontanthjælp.

Det fremgår af sygedagpengelovens § 3, stk. 2, i hvilke tilfælde, der kan udbetales sygedagpenge under ophold i udlandet.

Det foreslås desuden, at det i § 3, stk. 2, i lov om sygedagpenge tilføjes, at kravet om ophold og bopæl i Danmark ikke gælder for personer, der efter repatrieringslovens § 6 har fået tilladelse til at deltage i praktik, uddannelsesforløb eller rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering. Det forudsættes, at der i almindelighed kun vil være mulighed for at yde sygedagpenge under kortvarige ophold i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, og at der således i almindelighed kun ydes sygedagpenge til rekognosceringsrejser som led i en eventuel repatrieringsproces af op til otte ugers varighed. Heraf følger omvendt, at kommunen, såfremt særlige omstændigheder taler herfor, herunder om opholdet efter en konkret og individuel vurdering må anses for en væsentlig forudsætning i forhold til en eventuel senere bæredygtig repatriering, efter en

konkret og individuel vurdering kan give tilladelse til længere ophold i hjemlandet eller det tidligere opholdsland ud over otte uger.

Uanset opholdet i udlandet skal sygedagpengelovens øvrige betingelser fortsat være opfyldt. Det er således en betingelse for at modtage sygedagpenge under en rekognosceringsrejse, praktik eller uddannelsesforløb, at personen vurderes under hele opholdet at ville være uarbejdsdygtig på grund af egen sygdom, og at personen ikke ved at deltage i rejsen f.eks. forhaler sin helbredelse. Det forudsættes ligeledes, at kommunen sikrer, at der kan ske opfølgning under opholdet. Kommunen kan eksempelvis aftale med den sygemeldte, hvordan opfølgningen kan tilrettelægges under opholdet.

Det foreslås videre, at et medlem af en arbejdsløshedskasse, som har ret til at få udbetalt arbejdsløshedsdagpenge, og som efter repatrieringslovens § 6 har fået tilladelse til at deltage i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering, anses for at opfylde rådighedsbetingelserne under sin deltagelse heri. Det følger af § 6 i repatrieringsloven, at det er kommunalbestyrelsen, der giver en sådan tilladelse.

Det betyder, at medlemmet under deltagelse i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland efter repatrieringslovens § 6, anses for at stå til rådighed for det danske arbejdsmarked, hvorfor rådighedsbetingelserne i § 62, stk. 1, anses for opfyldt. Medlemmet kan derfor modtage arbejdsløshedsdagpenge under sin deltagelse heri, såfremt de øvrige dagpengebetingelser fortsat er opfyldt.

2.1.2.2. Kommunalbestyrelsens pligt til at underrette arbejdsløshedskasserne om tilladelse til at deltage i forløb efter repatrieringslovens § 6.

Til brug for administrationen af udbetaling af arbejdsløshedsdagpenge til målgruppen har arbejdsløshedskasserne behov for at få oplyst, at deres medlem har fået tilladelse til at deltage i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland efter repatrieringslovens § 6.

Det foreslås, at der i repatrieringsloven indsættes en bestemmelse, der efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren giver beskæftigelsesministeren bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om, at kommunalbestyrelsen har pligt til, at give meddelelse til den relevante arbejdsløshedskasse om tilladelse til at deltage i praktik, uddannelsesforløb eller rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering. Meddelelsen skal gives straks efter tidspunktet for afgivelsen af tilladelsen. Meddelelsen skal kun sendes vedrørende personer, der har ret til at få udbetalt arbejdsløshedsdagpenge og som har fået en tilladelse efter stk. 1. Meddelelsen skal sendes til pågældendes arbejdsløshedskasse.

Der vil med hjemmel i den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse blive fastsat nærmere regler om en digital løsning, som arbejdsløshedskasserne og kommunerne allerede benytter ved administrationen af arbejdsløhedsforsikringen. Det vil i denne løsning blandt andet være muligt for kommunen at finde ud af, hvilken arbejdsløshedskasse pågældende er medlem af.

Ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse), herefter benævnt databeskyttelsesforordningen, er der fastsat nye regler om databeskyttelse. Forordningen finder anvendelse fra den 25. maj 2018.

Disse behandlingsregler vil således være gældende pr. 1. juli 2018, hvor kommunalbestyrelsen i medfør af

reglerne, der påtænkes fastsat efter den foreslåede bemyndigelse, skal registrere og underrette arbejdsløshedskasserne om dagpengemodtagere, der har fået tilladelse til at deltage i forløb efter repatrieringslovens § 6.

Det fremgår af forordningens artikel 5, stk. 1, bl.a., at personoplysninger skal behandles lovligt, rimeligt og på en gennemsigtig måde i forhold til den registrerede, indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål og ikke må viderebehandles på en måde, der er uforenelig med disse formål, og være tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt i forhold til de formål, hvortil de behandles.

Det er endvidere en betingelse for behandling af almindeligt følsomme personoplysninger, at en af betingelserne i forordningens artikel 6 er opfyldt. Det kan i forhold til kommunalbestyrelsens og arbejdsløshedskassernes og myndighedernes behandling af oplysninger f.eks. være samtykke fra den registrerede til behandling af sine personoplysninger til et eller flere specifikke formål, jf. forordningens artikel 6, stk. 1, litra a, at behandlingen er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige, jf. forordningens artikel 6, stk. 1, litra c, eller hvis behandlingen er nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave i samfundets interesse eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt, jf. forordningens artikel 6, stk. 1, litra e.

Efter forordningens artikel 6, stk. 2, kan medlemsstaterne opretholde eller indføre mere specifikke bestemmelser for at tilpasse anvendelsen af forordningens bestemmelser om behandling med henblik på overholdelse af artikel 6, stk. 1, litra c og e, ved at fastsætte mere specifikke krav til behandling og andre foranstaltninger for at sikre lovlig og rimelig behandling, herunder for andre specifikke databehandlingssituationer som omhandlet i forordningens kapitel IX (artikel 85-91). Det fremgår herom af betænkning nr. 1565/2017 om databeskyttelsesforordningen, at det efter forordningen kun vil være muligt at opretholde og indføre mere specifikke bestemmelser for at tilpasse anvendelsen i forbindelse med artikel 6, stk. 1, litra c og e.

Efter forordningens artikel 6, stk. 3, skal grundlaget for behandlingen i henhold til stk. 1, litra c og e, fremgå af EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret, og formålet med behandlingen skal være fastlagt i dette retsgrundlag eller for så vidt angår den behandling, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra e, være nødvendig for udførelsen af en opgave i samfundets interesse eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse. Dette retsgrundlag kan indeholde specifikke bestemmelser med henblik på at tilpasse anvendelsen af bestemmelserne i forordningen, blandt andet de generelle betingelser for lovlighed af den dataansvarliges behandling, hvilke typer oplysninger, der skal behandles, berørte registrerede, hvilke enheder personoplysninger må videregives til, og formålet hermed, formålsbegrænsninger, opbevaringsperioder og behandlingsaktiviteter samt behandlingsprocedurer, herunder foranstaltninger til sikring af lovlig og rimelig behandling såsom i andre specifikke databehandlingssituationer som omhandlet i forordningens kapitel IX. EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret skal opfylde et formål i samfundets interesse og stå i rimeligt forhold til det legitime mål, der forfølges. Efter databeskyttelsesforordningen er det således muligt at opretholde og indføre mere specifikke bestemmelser for at tilpasse anvendelsen i forbindelse med artikel 6, stk. 1, litra c og e, vedrørende behandling på baggrund af en retlig forpligtelse eller i samfundets interesse.

Det er beskæftigelsesministeriets vurdering, at kommunalbestyrelsens behandling af oplysninger om tilladelse til at deltage i forløb efter repatrieringslovens § 6, herunder underretning af arbejdsløshedskasserne om dagpengemodtagere, der får en sådan tilladelse, kan finde sted inden for rammerne af disse bestemmelser.

Myndighedernes og arbejdsløshedskassernes behandling af oplysninger om tilladelse til at deltage i forløb efter repatrieringslovens § 6 vil endvidere skulle ske inden for rammerne af lov om supplerende

bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesloven), der forventes at træde i kraft 25. maj 2018.

Forslaget regulerer kommunalbestyrelsens behandling af oplysninger om tilladelse til at deltage i forløb efter repatrieringslovens § 6, herunder underretning af arbejdsløshedskasserne om dagpengemodtagere, der får en sådan tilladelse, til registre med relevante og nødvendige oplysninger, men fastsætter ikke betingelser for indsamling og behandling af oplysninger.

Reglerne om kommunernes medfinansiering af udgifterne til dagpenge skal fortsat finde anvendelse.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1 og nr. 2, §§ 3 og 4.

2.2. Hjælp til udgifter til transport af personlige ejendele

2.2.1. Gældende ret

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 2, kan der ydes hjælp til udgifter til transport af personlige ejendele med op til 2 m³ pr. person. Der er ikke fastsat nogen øvre grænse for, hvor stort et beløb, der kan ydes hjælp efter.

Både voksne og deres eventuelle børn kan få dækket transportudgifter. Transporten til bestemmelsesstedet skal ske billigst muligt og kan foregå med skib, tog, lastvogn m.v.

2.2.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Erfaringen viser, at udgifterne til transport af personlige ejendele ofte kan være uforholdsmæssigt høje på trods af begrænsningen på max 2 m³, samt at det tit er forbundet med store vanskeligheder at få fremskaffet de rigtige dokumenter, herunder toldpapirer m.v., med henblik på at ejendele ikke bliver tilbageholdt i tolden i den pågældende udlændings hjemland eller tidligere opholdsland. Endvidere har begrænsningen på transport af ejendele på op til 2 m³ vist sig vanskeligt at administrere i praksis.

Herudover er der ofte tale om transport af forholdsvis gamle og slidte møbler, hvor transportudgifterne ikke står mål med møblernes værdi eller den mængde af møbler, der i forhold til begrænsningen af omfanget kan medtages efter bestemmelsen. I mange tilfælde vil det derfor være billigere at købe nyt bohav i hjemlandet eller det tidligere opholdsland fremfor at transportere det eksisterende.

Det er på den baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der dels er behov for at indføre et loft for udgiften til transport af personlige ejendele, dels er hensigtsmæssigt at indføre en større fleksibilitet i bestemmelsen ved at indføre mulighed for at vælge mellem transport af eksisterende bohav og indkøb af nyt.

Det foreslås på den baggrund, at muligheden for at få hjælp til udgifter til hjemtransport af personlige ejendele, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 2, justeres, således at der i repatrieringsloven indføres en øvre grænse for, hvor meget der kan ydes til transport af personlige ejendele. Samtidig foreslås det, at udlændinge som et alternativ til transport af personlige ejendele i stedet får mulighed for at vælge en startpakke til køb af bohav for samme beløb, som der kan ydes i transportstøtte.

Konkret foreslås det i lovforslagets § 1, nr. 2, at repatrieringsloven ændres, således at der fremover kan ydes hjælp til udgifter på højst 30.000 kr. pr. person til transport af personlige ejendele. Med forslaget fjernes bestemmelsen om at der højst kan ydes hjælp til udgifter til transport af 2 m³, som primært tjente som en måde at begrænse udgifterne på.

Transporten til bestemmelsesstedet skal som hidtil ske billigst muligt og kan foregå med skib, tog, lastvogn m.v.

Det foreslås desuden, at der i stedet for transport af personlige ejendele kan ydes hjælp til udgifter til køb af personlig bohaves på 30.000 kr. pr. person. Midlerne kommer til udbetaling i forbindelse med første del af etableringshjælpen, og skal anvendes til køb af bohaves i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Der er tale om en valgmulighed for den enkelte udlænding, og udlændingen skal således træffe sin beslutning, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse i ansøgning om hjælp til repatriering. Det forhold, at der er tale om en personlig valgmulighed betyder, at et ægtepar eller en familie godt kan vælge at kombinere bestemmelsens valgmulighed, så f.eks. den ene ægtefælle vælger transport af personlige ejendele, mens den anden ægtefælle vælger at modtage hjælp til køb af personlig bohaves.

Det er i den forbindelse ikke en betingelse for udbetaling af hjælp til køb af personlig bohaves, at den pågældende udlænding dokumenterer at have udgifter svarende til 30.000 kr. forbundet med indkøb af personlig bohaves i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Det er endvidere ikke en betingelse, at udlændingen efterfølgende fremsender dokumentation på udgifter til køb af bohaves.

Med den foreslåede ændring sikres en større fleksibilitet for den enkelte udlænding, hvilket vil styrke incitamentet til at repatriere, ligesom det kan bidrage til en administrativ lettelse i sagsbehandlingen i de sager, hvor en udlænding i stedet for transport af personlige ejendele vælger muligheden for at tilkøbe nyt bohaves.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3.

2.3. Bedre mulighed for at yde hjælp til erhvervsudstyr

2.3.1. Gældende ret

Det følger af repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 5, at kommunalbestyrelsen kan yde hjælp til udgifter på højst 15.808 kr. (2018-niveau) til køb af erhvervsudstyr, der vil være egnet til at fremme udlændingens beskæftigelsesmuligheder og genopbygningen af hjemlandet eller det tidligere opholdsland samt udgifter på højst 20.416 (2018-niveau) til transport af sådant udstyr.

Det er ikke en betingelse, at erhvervsudstyret skal anvendes af den enkelte udlænding selv, men den pågældende skal selv deltage i erhvervet. Der er således mulighed for, at flere personer i fællesskab kan modtage støtte til fælles indkøb af erhvervsudstyr.

Såfremt begge ægtefæller i en familie er aktive erhvervsudøvere, enten i familiens virksomhed eller hver for sig, vil begge kunne modtage støtte til dækning af udgifter til køb og transport af erhvervsudstyr.

Der kan efter gældende ret kun ydes tilskud til køb af erhvervsudstyr og transport heraf, hvis der i det pågældende land er et reelt og akut behov for de færdigheder og erhvervsudstyr, der vil være tale om. Dette indebærer, at bestemmelsen navnlig vil være relevant i forhold til lande, som enten på grund af den generelle situation i landet eller på grund af krig eller krigslignende konflikter har et særligt behov for genopbygning.

Hjælpen kan for udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 2 eller 3, i integrationsloven eller omfattet af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, ydes i forbindelse med de aktiviteter, der tilbydes efter denne lovgivning. Der kan således planlægges forløb, der ud over at styrke udlændingens muligheder for beskæftigelse eller uddannelse i Danmark tillige retter sig mod at uddanne og forberede den pågældende udlænding til en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Der kan eksempelvis være tale om aktiviteter, der knytter sig til bestemte håndværksmæssige færdigheder og lignende. Hvis den

pågældende udlænding har de relevante færdigheder, kan der herefter efter repatrieringsloven ydes støtte til køb af udstyr, der gør det muligt for udlændingen at benytte disse i hjemlandet.

Det vil i nogle situationer være hensigtsmæssigt at yde støtten nogen tid inden repatrieringen skal finde sted. Kommunalbestyrelsen kan enten selv indkøbe det pågældende udstyr eller betinge støtten af, at der er fremlagt fornøden dokumentation for indkøbet. Udstyret kan købes i Danmark eller et andet sted, f.eks. i hjemlandet. Da støtten er beregnet på anvendelse i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, kan den efter § 9 kræves tilbagebetalt, hvis udstyret ikke anvendes i tilknytning til repatriering.

Repatrieringsloven giver i dag også mulighed for, at ældre udlændinge, der ikke kan modtage deres pension til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, kan få et økonomisk grundlag i form af reintegrationsbistand, jf. lovens § 10. Ligeledes blev der ved lov nr. 704 af 8. juni 2017 indført hjælp til udgifter til skolegang til skolesøgende børn, jf. lovens § 7, stk. 2, nr. 9.

2.3.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

I praksis betyder betingelsen om, at erhvervsudstyret skal være egnet til at genopbygge hjemlandet eller det tidligere opholdsland, at kommunalbestyrelsen i hver enkelt sag skal vurdere, hvorvidt der er tale om tilbagevenden til et område, hvor der er behov for genopbygning, hvilket kan være vanskeligt at vurdere uden et indgående kendskab til det pågældende område.

Dansk Flygtningehjælp, der har kontorer og projekter i mange lande, hvortil der sker repatriering, yder som led i varetagelsen af rådgivningsopgaven efter repatrieringsloven på baggrund af oplysninger fra Flygtningehjælpens internationale afdeling vejledning til kommunalbestyrelsen om, hvorvidt denne betingelse kan anses for opfyldt.

Det er efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse hensigtsmæssigt at sikre, at udlændinge i den arbejdsdygtige alder får mulighed for at starte et erhverv i hjemlandet eller det tidligere opholdsland og dermed styrker et fremtidigt økonomisk fundament efter repatriering.

Det foreslås på den baggrund at fjerne betingelsen om, at erhvervsudstyret skal være egnet til at genopbygge hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Dette vil – udover at udgøre en administrativ lettelse i sagsbehandlingen – ligeledes bidrage til en mere bæredygtig repatriering, idet det mindsker risikoen for, at repatriering opgives på grund af manglende økonomisk grundlag.

Med forslaget er det som hidtil en betingelse for bevilling af hjælp til erhvervsudstyr, at udlændingen fremlægger en erhvervsplan med henblik på at kunne få bevilget støtten. Dette har bl.a. til formål at sikre, at den pågældende udlænding meget konkret skal overveje sin fremtid i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, hvilket igen understøtter en bedre forberedt og dermed mere bæredygtig repatriering.

Det er endvidere fortsat en betingelse, at udstyret skal være egnet til at fremme udlændingens beskæftigelsesmuligheder. Der er således ikke noget krav om, at udlændingen tidligere har beskæftiget sig med det pågældende arbejdsområde, eller at udlændingen skal være i besiddelse af en særlig uddannelse. Sådanne forhold kan imidlertid styrke sandsynligheden for, at udlændingen kan anvende udstyret erhvervsmæssigt.

Der kan ikke gives afslag på en ansøgning under henvisning til, at udstyr af den pågældende art sædvanligvis stilles til rådighed af en arbejdsgiver, idet det afgørende er, om der konkret er grundlag for at antage, at udlændingen vil anvende erhvervsudstyret.

Det vil med forslaget kun være muligt for en udlænding at modtage enten hjælp til indkøb af erhvervsudstyr, hjælp til udgifter til skolegang eller reintegrationsbistand. En udlænding, der er berettiget til at

modtage reintegrationsbistand kan således vælge i stedet at modtage hjælp til erhvervsudstyr. Det kan f.eks. være relevant, såfremt et ægtepar repatrierer sammen, og hvor det kan være relevant for dem i fællesskab at opstarte et erhverv i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Ligeledes kan det i lyset af de konkrete omstændigheder eventuelt for en udlænding, der er omkring 15 år på tidspunktet for repatriering, være relevant at yde hjælp til erhvervsudstyr efter den foreslåede bestemmelse fremfor hjælp til udgifter til skolegang, jf. lovens § 7, stk. 2, nr. 9. Dette vil bero på en konkret vurdering i det enkelte tilfælde, hvor der bl.a. kan lægges vægt på, hvornår det er normen i det pågældende land, at unge forlader skolesystemet og bidrager på arbejdsmarkedet, herunder bidrager til familiens indkomst.

Den foreslåede justering i bestemmelsen ændrer ikke på, at støtten fortsat er beregnet på anvendelse i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, og således fortsat kan kræves tilbagebetalt efter § 9, hvis udstyret ikke anvendes i tilknytning til repatriering.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3.

2.4. Hjælp til dækning af udgifter til anskaffelse af nationalitetspas m.v.

2.4.1. Gældende ret

Repatrieringsloven indeholder en regulering af herboende udlændinges muligheder for at opnå økonomisk støtte og rådgivning i forbindelse med frivillig tilbagevenden til udlændingens hjemland eller et tidligere opholdsland. Der kan ydes økonomisk støtte i form af hjælp til repatriering efter § 7 (engangsydelse), og reintegrationsbistand, der er en løbende månedlig pensionslignende ydelse til ældre og/eller uarbejdsdygtige udlændinge, jf. § 10, såfremt udlændingen ikke selv er i besiddelse af tilstrækkelige midler dertil.

Der er derimod ikke i dag mulighed for at yde hjælp til udgifter, der er forbundet med udgifter til anskaffelse af nationalitetspas m.v., der er en forudsætning for, at repatriering kan foretages.

2.4.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

For en del udlændinge, der ønsker at repatriere, er det en betingelse, at de fremmøder personligt på deres hjemlands ambassade med henblik på at få udstedt et nyt nationalitetspas, identitetspapirer m.v., som tillader dem at genindrejse og bosætte sig i deres hjemland. Dette gælder også i tilfælde, hvor den relevante ambassade er beliggende i f.eks. Stockholm, Berlin eller London. Endvidere kan det være forbundet med et gebyr at indgive en sådan ansøgning.

De samlede omkostninger ved at anskaffe sig et nationalitetspas kan være relativt høje for nationaliteter, hvor der f.eks. ikke er en pasudstedende repræsentation fra det pågældende hjemland i Danmark, og hvor hele familien derfor skal rejse til udlandet.

Efter gældende regler er der ikke mulighed for at yde hjælp til at dække eventuelle udgifter, der er forbundet med fremskaffelse af nationalitetspas, identitetspapirer m.v., herunder gebyrer og rejseudgifter, der er nødvendige for at udlændingen kan repatriere. Det vurderes, at dette afholder en del udlændinge fra at anvende repatrieringsordningen, idet de ikke selv har mulighed for at afholde sådanne udgifter.

Udlændinge- og Integrationsministeriet ønsker at modvirke, at udlændinge, der har et reelt ønske om at repatriere, afholder sig herfra på grund af udgifter til fremskaffelse af nationalitetspas m.v. På den baggrund foreslås det at indføre mulighed for hjælp til at dække sådanne eventuelle udgifter.

Konkret foreslås det i lovforslagets § 1, nr. 5, at repatrieringsloven ændres, således at det fremover bliver muligt for en udlænding at søge om hjælp til at få dækket eventuelle udgifter, der er forbundet med fremskaffelse af nationalitetspas, identitetspapirer eller lign., som kan være en nødvendighed for at vende

tilbage, herunder rejseudgifter i forbindelse med f.eks. personligt fremmøde på ambassade i Danmark eller i udlandet.

Den foreslåede ordning omfatter både børn og voksne udlændinge, hvor der er udgifter forbundet med fremskaffelse af nationalitetspas, identitetspapirer m.v.

Der kan efter den foreslåede ordning ydes hjælp på op til 10.000 kr. pr. udlænding til dækning af eventuelle dokumenterede gebyrer, transportudgifter m.v.

Såfremt der på grund af udlændingens helbred eller lignende årsager er behov for eskorte, kan der undtagelsesvist også ydes hjælp til at dække udgifter til eskorte efter den foreslåede bestemmelse inde for den samlede ramme på 10.000 kr.

Det er en betingelse for udbetaling af hjælp til udgifter til anskaffelse af nationalitetspas m.v., at den pågældende udlænding dokumenterer at have udgifter forbundet med anskaffelse af nationalitetspas, identitetspapirer eller lign. Udgifter til transport m.v. skal afholdes billigst muligt.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 5.

2.5. Systematisk kommunal vejledningspligt om repatriering

2.5.1. Gældende ret

Kommunalbestyrelsen vejleder i forbindelse med den særlige integrationsindsats efter integrationsloven, eller når der i øvrigt er anledning dertil, udlændinge om mulighederne for at modtage hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 5. Der henvises i øvrigt til vejledningsforpligtelsen i forvaltningslovens § 7.

2.5.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Efter repatrieringslovens § 5 har kommunalbestyrelserne pligt til at vejlede om mulighederne for at modtage hjælp til repatriering. Vejledningen skal ske i forbindelse med den særlige integrationsindsats efter integrationsloven eller når der i øvrigt er anledning dertil. Det er imidlertid ikke fastsat nærmere hvordan, hvornår og hvor meget kommunerne skal vejlede.

Det vurderes, at der blandt herboende udlændinge, der er omfattet af repatrieringslovens personkreds, og som ikke har kunnet finde fodfæste på det danske arbejdsmarked, er en del, der ikke har evne eller reel vilje til at blive en integreret del af det danske samfund, og for hvem repatriering til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil kunne medføre en bedre tilværelse.

Med henblik på sikre en mere systematisk og ensartet vejledningsindsats fra kommunerne foreslås det derfor at ændre integrationsloven, så kommunerne målrettet forpligtes til at vejlede udlændinge om mulighederne for at repatriere i forbindelse med den løbende opfølgning på integrationskontrakten.

Konkret foreslås det i lovforslagets § 2, nr. 1, at der i integrationsloven indføres en bestemmelse om, at kommunerne som led i integrationsprogrammet har pligt til at vejlede udlændingen om mulighederne for repatriering efter repatrieringsloven, hvormed det præciseres, at der skal ske vejledning om repatriering som led i den konkrete opfølgning på integrationskontrakten efter § 20, stk. 1.

Der forventes endvidere indført en vejledningsforpligtelse overfor udlændinge, der er omfattet af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, og som jobcentrene har kontakt med via reglerne om kontaktfølgning og opfølgning, og over for udlændinge, der er omfattet af lov om sygedagpenge. Der forventes således i bekendtgørelse om en aktiv beskæftigelsesindsats og i bekendtgørelse om opfølgning i sygedagpengesager indført en bestemmelse om, at jobcentrene skal vejlede udlændinge, der er omfattet af repatrieringslovens

personkreds, om mulighederne for repatriering. De påtænkte ændringer af bekendtgørelserne vil ske med hjemmel i § 21, stk. 2, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og i § 10, stk. 2, i lov om sygedagpenge, og træde i kraft samtidig med dette lovforslag.

Den foreslåede bestemmelse i integrationsloven, jf. lovforslagets § 2, og den påtænkte ændring af de to bekendtgørelser medfører, at mulighederne for repatriering fremover vil indgå som en fast del af kommunernes vurdering af den enkelte ledige udlændings integrations- og beskæftigelsesmuligheder. Ændringen af integrationsloven vil betyde, at kommunerne forpligtes til at vejlede alle udlændinge, der er omfattet af integrationsloven, om mulighederne for at få støtte til repatriering i forbindelse med opfølgning efter integrationslovens § 20. Dette indebærer, at der for udlændinge, omfattet af integrationsloven, der ikke er i beskæftigelse, som minimum skal følges op 4 gange inden for 12 måneder. For personer, som jobcenteret har kontakt med via kontaktforløbet efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats eller via opfølgningsreglerne i sygedagpengeloven, forventes der med de påtænkte bekendtgørelsesændringer at blive fastsat regler om, at jobcenteret i forbindelse med de løbende samtaler skal vejlede om mulighederne for repatriering, når det vurderes relevant set i forhold til den enkelte udlændings integrations- og beskæftigelsesmuligheder.

Det bemærkes, at repatrieringsloven hviler på den forudsætning, at udlændingens tilbagevenden sker på frivilligt grundlag, og kommunerne kan således ikke pålægge en udlænding at benytte sig af repatrieringslovens muligheder.

Der henvises til lovforslagets § 2.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget forventes samlet set at medføre merudgifter for staten på 3,6 mio. kr. i 2018 og 6,7 mio. kr. årligt i 2019 og frem. Finansieringen heraf blev som følge af Aftale om finansloven for 2018 mellem regeringen og Dansk Folkeparti afsat på finansloven for 2018. Det er kommunerne, som indledningsvist lægger ud for udgifterne til målgruppen. Udgifterne refunderes efterfølgende fuldt ud af staten.

Forslagets element om øgede muligheder for at medtage sociale ydelser under rekognosceringsrejser forventes ikke at medføre nævneværdige økonomiske konsekvenser i forhold til sygedagpenge og arbejdsløshedsdagpenge.

Lovforslagets ændrede bestemmelser om transport af eget indbo forudsættes under ét at være udgiftsneutralt for det offentlige.

Lovforslagets lempeligere betingelser for hjælp til køb af erhvervsudstyr forventes at medføre merudgifter på 0,6 mio. kr. i 2018 (halvårseffekt) og 1,3 mio. kr. årligt herefter for staten.

Elementet om hjælp til dækning af udgifter til anskaffelse af nationalitetspas forventes at medføre merudgifter på ca. 0,4 mio. kr. årligt for staten.

Ændringerne af kommunernes eksisterende vejledningspligt vedrørende repatriering skønnes ikke at være forbundet med administrative konsekvenser for kommunerne. Det skyldes, at der alene er tale om en præcisering af de gældende bestemmelser, og at vejledningen forudsættes at ske i forbindelse med jobcentrenes eksisterende kontakt med målgruppen.

Som følge af lovforslaget afsættes der endvidere en statslig pulje på 2,6 mio. kr. i 2018 og 5,0 mio. kr. årligt i 2019 og frem til understøttelse af konkrete repatrieringsprojekter. Puljerne vil blive administreret af Styrelsen for International Rekruttering og Integration og udmeldt én gang årligt.

Forslaget indebærer statslige udgifter til udvikling af en it-løsning, der sikrer, at kommunernes registre-

ring af bevilget rekognosceringsrejse modtages elektronisk i a-kasserne. Dette sker ved tilpasninger i Det Fælles Data Grundlag samt i Jobnet, hvilket forventes at medføre merudgifter på ca. 350.000 kr. i 2018-2023 på Beskæftigelsesministeriets ressort. Merudgiften finansieres ved en omdisponering af opsparring på § 17.41.32. Anvendelse af oplysninger fra Indkomstregister og digitalisering af tilsynet (Reservationsbev.) til § 17.46.73.10. Tværgående it-understøtning i beskæftigelsesindsatsen (Driftsbev.). Udgifterne i 2018 optages på lov om tillægsbevilling for 2018.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget medfører ikke erhvervsøkonomiske eller erhvervsadministrative konsekvenser.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ikke væsentlige administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget medfører ingen miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Der henvises til bemærkningerne ovenfor under punkt 2.1.2.2, hvorefter det er Beskæftigelsesministeriets vurdering, at kommunalbestyrelsens behandling af oplysninger om tilladelse til at deltage i forløb efter repatrieringslovens § 6, herunder underretning af arbejdsløshedskasserne om dagpengemodtagere, der får en sådan tilladelse, kan finde sted inden for rammerne af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 2 og stk.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 19. januar 2018 til den 16. februar 2018 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet, Amnesty International, Ankestyrelsen, AOF-Danmark, ATP, Arbejdsløhedskassen for Selvstændige Erhvervsdrivende (ASE), Beskæftigelsesrådets Ydelsesudvalg, BDO Kommunernes Revision, Børne- og Kulturchefforeningen, Danner, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Erhverv, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Folkeoplysnings Forbund, Dansk Industri, Dansk Retspolitisk Forening, Dansk Røde Kors, Dansk Socialrådgiverforening, Danske Advokater, Danske A-kasser, Danske Seniorer (Ældremobiliseringen), Danske Regioner, Datatilsynet, Det Centrale Handicapråd, Dignity – Dansk Institut mod Tortur, Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination, Feriekonto, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Flygtningenævnet, Foreningen af kommunale social-, sundheds- og arbejdsmarkedschefer i Danmark, Foreningen af Udlændingeretsadvokater, Forsikring og Pension, Frie Funktionærer, Frivilligrådet, FSR – danske revisorer, Indvanderrådgivningen, Institut for Menneskerettigheder, Jobrådgivernes Brancheforening, KL, Kommunale Tjenestemænd og Overenskomstansatte, Kristelig Arbejdsgiverforening, Kristelig Fagbevægelse, Landsforeningen af Fleks- og Skånejobbere - LAFS, Landsforeningen for førtidspensionister, Landsorganisationen i Danmark (LO), Liberalt Oplysningsforbund, Lægeforeningen, NETOP - Netværk for oplysning, Oplysningsforbundenes Fællesråd, Pension Danmark, PRO-Vest, Rigsrevisionen, Rådet for Etniske Minoriteter, Rådet for psykisk sårbare på arbejdsmarkedet, Rådet for Socialt Udsatte, Udbetaling Danmark, Uddannelsesforbundet, Udlændingenævnet, UNHCR Regional Representation for Northern Europe, Ægteskab uden Grænser og Ældre Sagen.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/Mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/Merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	6,7 mio. kr. årligt
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Det er Beskæftigelsesministeriets vurdering, at kommunalbestyrelsens behandling af oplysninger om tilladelse til at deltage i forløb efter repatrieringslovens § 6, herunder underretning af arbejdsløshedskasserne om dagpengemodtagere, der får en sådan tilladelse, kan finde sted inden for rammerne af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 2 og stk. 3.	
[Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering] /[Går videre end minimumskrav i EU-regulering] (sæt X)	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Efter de gældende regler i lov om en aktiv socialpolitik § 5 kan der som udgangspunkt ikke ydes hjælp til forsørgelse til en person, der opholder sig i udlandet. Kommunalbestyrelsen kan dog i særlige tilfælde tillade, at retten til hjælp bevares under kortvarige ophold i udlandet, herunder hvis modtageren deltager i aktiviteter, der er led i tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats eller tilbud i medfør af integrationsprogrammet efter integrationsloven. Det er i givet fald en betingelse, at opholdet ikke hindrer, at modtageren kan opfylde de almindelige betingelser for hjælp, herunder at den pågældende kan tage imod tilbud om arbejde eller aktivering.

Efter repatrieringslovens § 6 kan kommunalbestyrelsen uanset bestemmelsen i § 5 i lov om aktiv socialpolitik efter ansøgning give tilladelse til, at en udlænding modtager hjælp til forsørgelse efter

reglerne i lov om aktiv socialpolitik, hvis den pågældende deltager i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering.

Med den foreslåede ændring i § 6 foreslås det, at kommunalbestyrelsen uanset bestemmelserne i § 3 i lov om sygedagpenge og § 62 i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. efter ansøgning kan give tilladelse til, at en udlænding modtager sygedagpenge efter lov om sygedagpenge eller arbejdsløshedsdagpenge efter lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., hvis den pågældende deltager i praktik eller uddannelsesforløb eller rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.

Til nr. 2

Gældende regler i lov om arbejdsløshedsforsikring giver ikke mulighed for at tage sine arbejdsløshedsdagpenge med til sit hjemland eller tidligere opholdsland, når pågældende deltager i praktik, uddannelsesforløb eller rekognosceringsrejser efter repatrieringslovens § 6.

Det følger af lovforslagets § 1, nr. 1, at en person, der modtager arbejdsløshedsdagpenge efter reglerne i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. kan få udbetalt arbejdsløshedsdagpenge, hvis den pågældende deltager i praktik eller i uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering.

Til brug for administrationen af udbetaling af arbejdsløshedsdagpenge til målgruppen har arbejdsløshedskasserne behov for at få oplyst, at deres medlem har fået tilladelse til at deltage i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland efter repatrieringslovens § 6.

Det foreslås i nr. 2, at der i repatrieringsloven indsættes en bestemmelse, der efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren giver beskæftigelsesministeren bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om, at kommunalbestyrelsen har pligt til at give meddelelse til den relevante arbejdsløshedskasse om tilladelse til at deltage i praktik, uddannelsesforløb eller rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering. Meddelelsen skal gives straks efter tidspunktet for afgivelsen af tilladelsen. Meddelelsen skal kun sendes vedrørende personer, der har ret til at få udbetalt arbejdsløshedsdagpenge og som har fået en tilladelse efter stk. 1. Meddelelsen skal sendes til pågældendes arbejdsløshedskasse.

Der vil med hjemmel i den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse blive fastsat nærmere regler om en digital løsning, som arbejdsløshedskasserne og kommunerne allerede benytter ved administrationen af arbejdsløshedsforsikringen. Dette forventes at ske via Det Fælles Data Grundlag (DFDG). Det vil i denne løsning blandt andet være muligt for kommunen at finde ud af, hvilken arbejdsløshedskasse pågældende er medlem af.

Til nr. 3

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 2, kan kommunalbestyrelsen yde hjælp til udgifter til transport af personlige ejendele med op til 2 m³ pr. person. Der er efter de gældende regler ikke fastsat nogen øvre grænse for, hvor stort et beløb, der kan ydes hjælp efter.

Med den foreslåede affattelse af § 7, stk. 2, nr. 2, foreslås det, at der kan ydes hjælp til transport af

personlige ejendele på op til 30.000 kr. Med forslaget fjernes bestemmelsen om, at der højst kan ydes hjælp til udgifter til transport af 2 m3.

Transporten til bestemmelsesstedet skal som hidtil ske billigst muligt og kan foregå med skib, tog, lastvogn m.v.

Efter den foreslåede bestemmelse kan en udlænding som alternativ til transport af personlige ejendele i stedet vælge en startpakke til køb af bohaves for op til 30.000 kr. Hjælpen udbetales i forbindelse med tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

Der er efter forslaget tale om en valgmulighed for den enkelte udlænding, og udlændingen skal således træffe sin beslutning, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse i ansøgningen om hjælp til repatriering. Det forhold, at der er tale om en personlig valgmulighed betyder, at et ægtepar eller en familie godt kan vælge at kombinere bestemmelsens valgmulighed, så f.eks. den ene ægtefælle vælger transport af personlige ejendele, mens den anden ægtefælle vælger at modtage hjælp til køb af personlig bohaves.

Det er i den forbindelse ikke en betingelse for udbetaling af hjælp til køb af personlig bohaves, at den pågældende udlænding dokumenterer at have udgifter svarende til 30.000 kr. forbundet med indkøb af personlig bohaves i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Det er endvidere ikke en betingelse, at udlændingen efterfølgende fremsender dokumentation på udgifter til køb af bohaves.

Hjælpen efter den foreslåede § 7, stk. 2, nr. 2, ydes pr. udlænding, og der er således ikke loft over, hvor mange personer i en familie, som kan ydes hjælp til udgifter til transport af personlige ejendele eller køb af personlig bohaves.

Beløbet foreslås reguleret én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent, jf. lovforslagets § 1, nr. 6.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.

Til nr. 4

Det følger af repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 5, at kommunalbestyrelsen kan yde hjælp til udgifter på højst 15.808 kr. (2018-niveau) til køb af erhvervsudstyr, der vil være egnet til at fremme udlændingens beskæftigelsesmuligheder og genopbygningen af hjemlandet eller det tidligere opholdsland samt udgifter på højst 20.416 (2018-niveau) til transport af sådant udstyr.

Med den foreslåede ændring i § 7, stk. 2, nr. 5, foreslås det at slette betingelsen om, at erhvervsudstyret skal være egnet til at genopbygge hjemlandet eller det tidligere opholdsland, således at kommunalbestyrelsen altid vil kunne yde hjælp til køb af erhvervsudstyr, såfremt det efter en konkret vurdering vil være egnet til at fremme udlændingens beskæftigelsesmuligheder i hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

Det er en betingelse for bevilling af hjælp til erhvervsudstyr, at udlændingen fremlægger en erhvervsplan med henblik på at kunne få bevilget støtten, samt at udstyret er egnet til at fremme udlændingens beskæftigelsesmuligheder.

Der kan derimod ikke stilles krav om, at udlændingen tidligere har beskæftiget sig med det pågældende arbejdsområde, eller at udlændingen skal være i besiddelse af en særlig uddannelse. Sådanne forhold kan imidlertid styrke sandsynligheden for, at udlændingen kan anvende udstyret erhvervsmæssigt.

Kommunalbestyrelsen kan endvidere ikke meddele afslag på en ansøgning under henvisning til, at udstyr af den pågældende art sædvanligvis stilles til rådighed af en arbejdsgiver, idet det afgørende er, om der konkret er grundlag for at antage, at udlændingen vil anvende erhvervsudstyret.

Kommunalbestyrelsen kan enten selv indkøbe det pågældende udstyr eller betinge støtten af, at der forelægges fornøden dokumentation for indkøbet. Udstyret kan købes i Danmark eller et andet sted, herunder i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Der er imidlertid ikke mulighed for at forudbetale støtten kontant til udlændingen. Hjælpen til erhvervsudstyr kan ikke sættes til et mindre beløb under henvisning til, at omkostningsniveauet i det pågældende land er lavere end i andre lande.

Kommunalbestyrelsen kan tillægge omkostningsniveauet for transporten vægt i forbindelse med behandlingen af ansøgninger om køb og transport af erhvervsudstyr. Hvis omkostningerne for transport af bestemt udstyr vil være uforholdsmæssigt høje, kan kommunalbestyrelsen nægte at yde hjælpen til køb og transport af udstyret. Det skal imidlertid i denne forbindelse undersøges, om der er mulighed for at indkøbe udstyret i hjemlandet mod fornøden dokumentation.

Erhvervsudstyret er beregnet på anvendelse i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, og støtten vil derfor kunne kræves tilbagebetalt, hvis udstyret ikke anvendes i tilknytning til repatriering, jf. repatrieringslovens § 9.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.3.

Til nr. 5

Den foreslåede ordlyd i § 7, stk. 2, nr. 9, er en konsekvens af indsættelsen af et nyt nr. 10 i § 7, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 5.

Til nr. 6

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, yder kommunalbestyrelsen efter ansøgning hjælp til repatriering til en udlænding, der ønsker at vende tilbage til sit hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl, hvis udlændingen ikke selv er i besiddelse af midler hertil. Hjælp til repatriering omfatter blandt andet hjælp til etablering, udgifter til hjemrejsen, transport af personlige ejendele, etablering af erhverv i hjemlandet sygeforsikring samt medicin og personlige hjælpemidler.

Med den foreslåede nye bestemmelse i § 7, stk. 2, nr. 10, foreslås det at indføre en mulighed for, at en udlænding tillige kan ansøge om hjælp til at dække udgifter, der er forbundet med anskaffelse af nationalitetspas, identitetspapirer eller lignende rejsedokumenter, der er nødvendige for, at den pågældende kan genindrejse og bosætte sig i sit hjemland eller tidligere opholdsland.

Efter den foreslåede bestemmelse kan der ydes hjælp på op til 10.000 kr. pr. udlænding til dækning af udgifter, der er forbundet med anskaffelse af nationalitetspas m.v., herunder til dækning af transport- og rejseudgifter i forbindelse med f.eks. personligt fremmøde på ambassade eller konsulat i Danmark eller udlandet, gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning og lignende.

Den foreslåede ordning omfatter både børn og voksne udlændinge, hvor der er udgifter forbundet med fremskaffelse af nationalitetspas, identitetspapirer m.v.

Såfremt der på grund af udlændingens helbred eller lignende årsager er behov for eskorte af et familiemedlem, en sagsbehandler eller lignende, kan der undtagelsesvist også ydes hjælp til at dække udgifter til eskorte efter bestemmelsen inden for bestemmelsens samlede ramme på 10.000 kr.

Det er en betingelse for udbetaling af hjælp efter bestemmelsen, at den pågældende udlænding dokumenterer at have udgifter forbundet med anskaffelse af nationalitetspas, identitetspapirer eller lignende rejsedokumenter.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.4.

Til nr. 7

Forslaget er en konsekvens af, at visse af beløbene i repatrieringslovens § 7 er angivet i henholdsvis 2004-, 2014- og 2017-niveau, mens andre af beløbene med de ændringer, der følger af lovforslaget, vil være angivet i 2018-niveau, samt at alle beløbene satsreguleres én gang årligt pr. 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Til § 2

Til nr. 1

Efter repatrieringslovens § 5 har kommunalbestyrelserne pligt til at vejlede om mulighederne for at modtage hjælp til repatriering. Vejledningen skal ske i forbindelse med den særlige integrationsindsats efter integrationsloven eller når der i øvrigt er anledning dertil.

Det foreslås, at kommunalbestyrelsen får pligt til som led i integrationsprogrammet at vejlede udlændingen om mulighederne for repatriering efter repatrieringsloven. Vejledningen om repatriering skal gives i forbindelse med den løbende opfølgning på integrationskontrakten efter integrationslovens § 20, stk. 1.

Med den foreslåede bestemmelse i integrationslovens § 20 b indføres en forpligtelse for kommunerne til løbende at vejlede om mulighederne for repatriering efter repatrieringsloven.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre en mere systematisk og ensartet vejledningsindsats fra kommunerne, samt at navnlig udlændinge, der har svært ved at finde fodfæste på arbejdsmarkedet, har tilstrækkelig grundlag for at tage stilling til og eventuelt træffe beslutning om at repatriere.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at kommunerne, som led i opfølgningen på integrationskontrakten, jf. integrationslovens § 20, stk. 1, forpligtes til at vejlede udlændingen om mulighederne for repatriering efter repatrieringsloven. Vejledningen om repatriering skal indgå som en fast del af kommunalbestyrelsens vurdering af den enkeltes muligheder.

Vejledning om mulighederne for repatriering vil fremover indgå som en fast del af kommunernes vurdering af den enkelte ledige udlændings integrations- og beskæftigelsesmuligheder, og vil således helt konkret betyde, at kommunerne via jobcentrene forpligtes til at vejlede alle udlændinge i forbindelse med jobcenterets løbende kontakt med den ledige.

Det bemærkes, at Udlændinge- og Integrationsministeriet i samarbejde med Dansk Flygtningehjælp i perioden 2010-2017 har gennemført en række informationsmøder og temadage for kommunale praktikere med henblik på at orientere om mulighederne i repatrieringsloven. Ministeriet har endvidere i november 2017 udarbejdet en vejledning til repatrieringsloven, der vil kunne danne grundlag for den vejledning, som kommunerne efter nærværende forslag vil skulle give. Det bemærkes endvidere, at kommunalbestyrelsen, jf. repatrieringslovens § 5, skal underrette Dansk Flygtningehjælp, der i dag varetager den individuelle og generelle rådgivningsopgave om repatriering for Udlændinge- og Integrationsministeriet, når en udlænding udtrykker ønske om at vende tilbage til sit hjemland eller tidligere opholdsland.

Det bemærkes endvidere, at repatrieringsloven hviler på den forudsætning, at udlændingens tilbagevenden sker på frivilligt grundlag, og at kommunerne således ikke kan forpligte en udlænding til at benytte sig af repatrieringslovens muligheder.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.5.

Til § 3

Til nr. 1 og 2

Efter de gældende regler i sygedagpengelovens § 3, stk. 2, nr. 1 - 4, kan sygedagpenge udbetales under ophold i udlandet, når

- 1) en person i tilknytning til en sygeperiode er på rekreationsophold med fast lægetilsyn og opholdet inden afrejsen er anbefalet af en læge af helbredsmæssige grunde,
- 2) en person er under sygebehandling og Sundhedsstyrelsen eller en sygehusmyndighed har givet tilladelse til behandlingen,
- 3) en person må udsætte hjemrejse fra et ferieophold el.lign. af helbredsmæssige grunde og dette er dokumenteret ved en lægeerklæring eller
- 4) en person er udsendt af en arbejdsgiver med hjemsted her i landet til beskæftigelse i højst 1 år i udlandet og personen har indkomst, der kan beskattes i Danmark.

Det er foreslået i lovforslagets § 1, nr. 1, at bestemmelsen i § 6 i repatrieringsloven udvides, således at også en person, der modtager sygedagpenge, kan få tilladelse til at deltage i praktik eller uddannelsesforløb eller rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering.

Som en konsekvens af, at der i lovforslagets § 3, nr. 3, indsættes et nr. 5 i opremsningen i sygedagpengelovens § 3, stk. 2, foreslås der konsekvensændringer i nr. 3 og 4.

Til nr. 3

Efter de gældende regler i sygedagpengelovens § 3, stk. 2, nr. 1 - 4, kan sygedagpenge udbetales under ophold i udlandet, når

- 1) en person i tilknytning til en sygeperiode er på rekreationsophold med fast lægetilsyn og opholdet inden afrejsen er anbefalet af en læge af helbredsmæssige grunde,
- 2) en person er under sygebehandling og Sundhedsstyrelsen eller en sygehusmyndighed har givet tilladelse til behandlingen,
- 3) en person må udsætte hjemrejse fra et ferieophold el.lign. af helbredsmæssige grunde og dette er dokumenteret ved en lægeerklæring eller
- 4) en person er udsendt af en arbejdsgiver med hjemsted her i landet til beskæftigelse i højst 1 år i udlandet og personen har indkomst, der kan beskattes i Danmark.

Det er foreslået i lovforslagets § 1, nr. 1, at der efter repatrieringslovens § 6 også til personer, der modtager sygedagpenge, kan gives tilladelse til at deltage i praktik, uddannelsesforløb eller rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering.

Derfor foreslås tilføjet et nyt nr. 5 i sygedagpengelovens § 3, stk. 2 - om hvornår sygedagpenge kan udbetales under ophold i udlandet - så lovens § 3, stk. 2, også omfatter en person, der har fået tilladelse efter repatrieringslovens § 6 til at deltage i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering.

Uanset opholdet i udlandet skal sygedagpengelovens øvrige betingelser fortsat være opfyldt. Det er således en betingelse for at modtage sygedagpenge under praktik, uddannelsesforløb eller rekognosceringsrejser, at personen vurderes under hele opholdet at ville være uarbejdsdygtig på grund af egen sygdom, og at personen ikke ved at deltage i rejsen f.eks. forhaler sin helbredelse.

I bekendtgørelse nr. 623 af 2. juni 2017 om opgørelse af beskæftigelseskrav og beregning af sygedagpenge m.v. er der fastsat regler om sygedagpenge i forbindelse med uddannelse, herunder, at hvis

en erhvervsmæssig uddannelse påbegyndes under sygefraværet, kan der som udgangspunkt kun ydes sygedagpenge, når der højst er 6 timers undervisning pr. uge. Der vil med hjemmel i § 6, stk. 2, i lov om sygedagpenge blive fastsat regler om muligheden for at modtage sygedagpenge under deltagelse med tilladelse efter § 6 i repatrieringsloven i praktik eller uddannelsesforløb udover 6 timer ugentligt, men i en begrænset periode på op til 8 uger i hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

Kommunen skal revurdere sygedagpengemodtagerens situation, når personen har modtaget sygedagpenge i 22 uger i de 9 forudgående kalendermåneder, og herunder tage stilling til, om udbetalingen af sygedagpenge kan forlænges. Praktik, uddannelsesforløb eller rekognosceringsrejse kan evt. betyde, at det ikke er muligt at foretage denne vurdering inden for fristen. Hvis det ikke er muligt at foretage vurderingen inden for fristen, vil det betyde, at udbetalingen af sygedagpenge fortsætter, indtil kommunen efter personens tilbagevenden til Danmark kan træffe en gyldig afgørelse.

Til § 4

Til nr. 1

Efter gældende regler i § 62, stk. 1, i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., er der fastsat nærmere regler om, hvornår et ledigt medlem af en arbejdsløshedskasse anses for at stå til rådighed for det danske arbejdsmarked.

Med forslaget i § 4, nr. 2, anses et medlem for at stå til rådighed, hvis medlemmet har fået tilladelse efter repatrieringslovens § 6 til at deltage i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering, og medlemmet deltager heri. Det følger af § 6 i repatrieringsloven, at tilladelsen gives af kommunalbestyrelsen.

Som følge heraf foreslås, at gældende lov § 62, stk. 1, 1. pkt., konsekvensrettes i overensstemmelse hermed.

Det foreslås derfor i § 62, stk. 1, 1. pkt., at der efter »jf. dog stk. 3« også henvises til stk. 4.

Til nr. 2

Det fremgår af § 62, stk. 1, i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. og de med hjemmel heri udstedte bekendtgørelser m.v., at der kun kan udbetales dagpenge til et medlem, som står til rådighed for arbejdsmarkedet, jf. dog stk. 3. Ved rådighed forstås, at medlemmet:

- er aktivt arbejdssøgende, herunder registrerer jobsøgningsaktiviteter i joblog på Jobnet eller i arbejdsløshedskassens digitale joblog,
- kan og vil overtage arbejde med dags varsel,
- kan og vil deltage i samtaler og aktiviteter i arbejdsløshedskassen, herunder selv booker samtaler med arbejdsløshedskassen,
- kan og vil deltage i kontaktforløb, herunder i samtaler i jobcenteret og hos en anden aktør, og i aftalte aktiviteter og tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats,
- giver jobcenteret de oplysninger, som er nødvendige for, at medlemmet kan henvises til arbejde og gives tilbud efter lov om en beskæftigelsesindsats, og
- har bopæl og opholder sig i Danmark.

Det betyder, at en person efter gældende regler ikke kan tage sine arbejdsløshedsdagpenge med til sit hjemland eller tidligere opholdsland når pågældende deltager i praktik, uddannelsesforløb eller rekognosceringsrejser efter repatrieringslovens § 6.

Lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. administreres af arbejdsløshedskasserne. Det betyder, at det er arbejdsløshedskasserne, som vurderer, om et medlem står til rådighed for arbejdsmarkedet og dermed har ret til arbejdsløshedsdagpenge, herunder ret til arbejdsløshedsdagpenge under ophold i udlandet.

Det er dog muligt at bevare arbejdsløshedsdagpengene i op til 3 måneder under jobsøgning i et andet EU/EØS-land, jf. artikel 64 i forordning (EF) nr. 883/2004.

Desuden fremgår det af bekendtgørelse om rådighed, at et medlem kan få dagpenge under arbejdssøgning i et andet land, hvis medlemmet inden afrejsen godtgør over for a-kassen, at pågældende har en aftale med en arbejdsgiver om en ansættelsessamtale i det andet land. Medlemmet skal give meddelelse om opholdets varighed til jobcenteret og a-kassen før rejsen. Medlemmet skal komme tilbage til Danmark inden for 5 dage.

Det er i dette lovforslags § 1, nr. 1, foreslået, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning kan give tilladelse til, at en udlænding modtager hjælp til forsørgelse efter reglerne i lov om socialpolitik, sygedagpenge efter reglerne i lov om sygedagpenge eller arbejdsløshedsdagpenge efter reglerne i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., hvis den pågældende deltager i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering.

Det er ligeledes i dette lovforslags § 1, nr. 2, foreslået, at der i repatrieringsloven indsættes en bestemmelse, der efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren giver beskæftigelsesministeren bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om, at kommunalbestyrelsen har pligt til, at give meddelelse til den relevante arbejdsløshedskasse om tilladelse til at deltage i praktik, uddannelsesforløb eller rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering.

Det foreslås som ny § 62, stk. 4, at medlemmer, som har fået tilladelse efter repatrieringsloven § 6 til at deltage i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering, anses for at stå til rådighed for det danske arbejdsmarked under deres deltagelse heri.

Det betyder, at medlemmet under deltagelse i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland efter repatrieringslovens § 6, anses for at stå til rådighed for det danske arbejdsmarked, hvorfor rådighedsbetingelserne i § 62, stk. 1, og de med hjemmel heri administrativt udstedte bekendtgørelser m.v., anses for opfyldt. Medlemmet kan derfor modtage arbejdsløshedsdagpenge under sin deltagelse heri, såfremt de øvrige dagpengebetingelser fortsat er opfyldt.

Det bemærkes, at arbejdsløshedskasserne kun kan udbetale arbejdsløshedsdagpenge, hvis medlemmet har en dansk adresse. Dette forventes at være tilfældet for medlemmer, der deltager i et forløb efter repatrieringslovens § 6.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger 2.1.2.1. og 2.1.2.2. samt de specielle bemærkninger til § 1, nr. 2.

Til nr. 3

Efter gældende regler i § 62, stk. 7, i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., er der fastsat regler om, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering skal videregive underretninger vedrørende inddragelse af pas, strafafsoning m.v. til medlemmets arbejdsløshedskasse, jf. henvisningen til stk. 4-6.

Ved forslaget i § 4, nr. 2, indsættes et nyt stk. 4 i § 62.

Som følge heraf foreslås, at henvisningen i gældende lovs § 62, stk. 7, konsekvensrettes i overensstemmelse hermed.

Det foreslås derfor i § 62, stk. 7, at henvisningen ændres til stk. 5-7.

Til nr. 4

Efter gældende regler i § 62, stk. 8, 1. pkt., i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., skal arbejdsløsheds-kassen træffe afgørelse om tilbagebetaling af dagpenge eller feriedagpenge, hvis medlemmet har fået en dom efter § 62, stk. 4, 3. pkt.

Ved forslaget i § 4, nr. 2, indsættes et nyt stk. 4 i § 62.

Som følge heraf foreslås, at henvisningen i gældende lovs § 62, stk. 8, konsekvensrettes i overensstemmelse hermed.

Det foreslås derfor i § 62, stk. 8, 1. pkt., at henvisningen ændres til stk. 5, 3. pkt.

Til § 5

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2018.

Det foreslås i *stk. 2*, at loven finder anvendelse for alle ansøgninger om repatriering, såfremt repatriering først finder sted den 1. juli 2018 eller senere. Det betyder, at kommunalbestyrelsen vil være forpligtet til at genoptage allerede afgjorte sager, hvor repatriering først finder sted efter lovens ikrafttrædelse, med henblik på behandling efter de nye regler. Der forventes at være tale om et mindre antal sager.

En udlænding regnes som repatrieret fra den dato, den pågældende er registreret som udrejst af Danmark i Det Centrale Personregister (CPR).

Det foreslås i *stk. 3*, at lovens § 1, nr. 3, hvorved det foreslås at indføre et maksimum beløb på 30.000 kr. for transport af personlige ejendele samt mulighed for i stedet at få udbetalt hjælp på 30.000 kr. til køb af personlig bohav, ikke finder anvendelse i sager, hvor ansøgning om hjælp til repatriering er indgivet før lovens ikrafttrædelse, dvs. før den 1. juli 2018. Dette skyldes, at den foreslåede beløbsgrænse på 30.000 kr. for transport af personlige ejendele i visse tilfælde vil kunne opleves som en forringelse af de eksisterende vilkår.

Det foreslås i *stk. 4*, at §§ 3 og 4 ikke finder anvendelse for personer, der før den 1. juli 2018 efter repatrieringslovens § 6 har fået tilladelse til at deltage i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering.

Det betyder, at §§ 3 og 4 finder anvendelse for personer, der den 1. juli 2018 eller senere får tilladelse efter repatrieringslovens § 6 til at deltage i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejse til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering.

Det følger af § 19 i lov om repatriering, § 68 i integrationsloven, § 83 i lov om sygedagpenge og § 105 i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., at loven ikke gælder for Færøerne eller Grønland. Det betyder, at dette lovforslag heller ikke vil træde i kraft for de nævnte landsdele.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

§ 6. Uanset bestemmelserne i § 5 i lov om aktiv socialpolitik og § 25, stk. 2, i integrationsloven kan kommunalbestyrelsen efter ansøgning give tilladelse til, at en udlænding modtager hjælp til forsørgelse efter reglerne i lov om aktiv socialpolitik og integrationsloven, hvis den pågældende deltager i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering.

§ 7. ---

Stk. 2, nr. 1---

2) udgifter til transport af personlige ejendele op til 2 m³ pr. person,

3-4)

5) udgifter på højst 11.615 kr. til køb af erhvervsudstyr, der vil være egnet til at fremme udlændingens beskæftigelsesmuligheder og genopbygningen af hjemlandet eller det tidligere opholdsland, samt udgifter på højst 15.000 kr. til transport af sådant udstyr,

6-8)---9) udgifter til skolegang til skolesøgende børn, der på tidspunktet for repatriering er fyldt 5 år, på 500 kr. om måneden pr. barn i op til 4 år, dog højst indtil det fyldte 16. år.

I repatrieringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1129 af 13. oktober 2017, foretages følgende ændringer:

1. § 6, 1. pkt., affattes således:

»Uanset bestemmelserne i § 5 i lov om aktiv socialpolitik, § 3 i lov om sygedagpenge og § 62 i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. kan kommunalbestyrelsen efter ansøgning give tilladelse til, at en udlænding modtager hjælp til forsørgelse efter reglerne i lov om aktiv socialpolitik, sygedagpenge efter reglerne i lov om sygedagpenge eller arbejdsløshedsdagpenge efter reglerne i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., hvis den pågældende deltager i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering.«

2. I § 6 indsættes som *stk. 2 og 3*:

»Stk. 2. Kommunalbestyrelsen har pligt til at give meddelelse til den relevante arbejdsløshedskasse om, at de har givet en person tilladelse efter stk. 1. Meddelelsen gives straks efter tidspunktet for afgivelsen af tilladelsen. Meddelelsen sendes til arbejdsløshedskassen vedrørende personer, der har ret til at få udbetalt arbejdsløshedsdagpenge, og som har fået en tilladelse efter stk. 1.

Stk. 3. Beskæftigelsesministeren fastsætter efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren nærmere regler for anvendelsen af bestemmelsen i stk. 2.«

3. § 7, stk. 2, nr. 2, affattes således:

»2) udgifter på højst 30.000 kr. pr. person til transport af personlige ejendele, eller hjælp til udgifter til køb af personlig bohav på 30.000 kr. pr. person,«.

4. I § 7, stk. 2, nr. 5, udgår »og genopbygningen af hjemlandet eller det tidligere opholdsland«.

5. I § 7, stk. 2, nr. 8, ændres »hjælp til nødvendig vaccination i Danmark og« til »hjælp til nødvendig vaccination i Danmark,«.

6. I § 7, stk. 2, nr. 9, ændres »indtil det fyldte 16. år.« til: »indtil det fyldte 16. år, og«.

7. I § 7, stk. 2, indsættes som: *nr. 10*:

»10) udgifter til anskaffelse af nationalitetspas m.v. på højst 10.000 kr. pr. person.«

§ 14. ---

Stk. 2.-3.---

8. I § 14 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. De beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 2 og 10, er fastsat i 2018-niveau og reguleres fra og med 2019 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.«

§ 2

I integrationsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1127 af 11. oktober 2017, som ændret ved lov nr. 1690 af 26. december 2017, foretages følgende ændring:

1. Efter § 20 a indsættes:

»§ 20 b. Kommunalbestyrelsen har pligt til som led i integrationsprogrammet at vejlede udlændingen om mulighederne for repatriering efter repatrieringsloven. Vejledningen om repatriering skal gives i forbindelse med den løbende opfølgning på integrationskontrakten efter § 20, stk. 1.«

§ 3

I lov om sygedagpenge, jf. lovbekendtgørelse nr. 38 af 19. januar 2018, foretages følgende ændringer:

§ 3. ---

Stk. 2, nr. 2---

3) en person må udsætte hjemrejse fra et ferieophold el.lign. af helbredsmæssige grunde og dette er dokumenteret ved en lægeerklæring eller

4) en person er udsendt af en arbejdsgiver med hjemsted her i landet til beskæftigelse i højst 1 år i udlandet og personen har indkomst, der kan beskattes i Danmark.

1. I § 3, stk. 2, nr. 3, ændres »lægeerklæring eller« til: »lægeerklæring,«.

2. I § 3, stk. 2, nr. 4, ændres »i Danmark.« til: »i Danmark, eller«.

3. I § 3, stk. 2, indsættes som nr.5:

»5) en person, der har fået tilladelse efter repatrieringslovens § 6 til at deltage i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering.«

§ 4

I lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 784 af 21. juni 2017, som senest ændret ved § 10 i lov nr. 1671 af 26. december 2017, foretages følgende ændring:

§ 62. Der kan kun udbetales dagpenge til et medlem, som står til rådighed for arbejdsmarkedet, jf. dog stk. 3.

Det er en betingelse for at være til rådighed, at medlemmet

1. I § 62, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »jf. dog stk. 3«: »og 4«.

- 1) er aktivt arbejdssøgende, herunder registrerer jobsøgningsaktiviteter i joblog på Jobnet eller i arbejdsløshedskassens digitale joblog,
- 2) kan og vil overtage arbejde med dags varsel,
- 3) kan og vil deltage i samtaler og aktiviteter i arbejdsløhedskassen, herunder selv booker samtaler med arbejdsløhedskassen,
- 4) kan og vil deltage i kontaktførelse, herunder i samtaler i jobcenteret og hos en anden aktør, og i aftalte aktiviteter og tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats,
- 5) giver jobcenteret de oplysninger, som er nødvendige for, at medlemmet kan henvises til arbejde og gives tilbud efter lov om en beskæftigelsesindsats, og
- 6) har bopæl og opholder sig i Danmark.

Stk. 2.-6. ---

Stk. 7. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering skal videregive underretninger, jf. stk. 4-6, til medlemmets arbejdsløhedskasse.

Stk. 8. Arbejdsløhedskassen skal som følge af en dom, jf. stk. 4, 3. pkt., træffe afgørelse om tilbagebetaling af dagpenge eller feriedagpenge, som medlemmet har modtaget under ophold i udlandet, for den periode, som dommen omfatter. Dette gælder, uanset om arbejdsløhedskassen tidligere har truffet afgørelse om tilbagebetaling af dagpenge eller feriedagpenge for samme periode.

Stk. 9. ---

2. I § 62 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Et medlem, som har ret til at få udbetalt arbejdsløshedsdagpenge, og som efter repatrieringslovens § 6 har fået tilladelse til at deltage i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering, anses for at opfylde rådighedsbetingelserne i stk. 1, under sin deltagelse heri.«

Stk. 4-9 bliver herefter stk. 5-10.

3. I § 62, stk. 7, der bliver stk. 8, ændres »jf. stk. 4-6« til: »jf. stk. 5-7«

4. I § 62, stk. 8, 1.pkt., der bliver stk. 9, 1.pkt., ændres »jf. stk. 4, 3.pkt.« til: »jf. stk. 5, 3. pkt.«